

Oltář a grál

Pero, které vypráví příběh, není ničím jiným než pouhým vypravěčem, který v pohádce sám nemá místo. Nemělo by se stát postavou, zbraní nebo trofejí. Nikdo by ho neměl oslavovat, pronásledovat ani na něj vůbec myslet. Pero musí zůstat neviditelné a ve skromné tichosti dál psát bez vlastního názoru a zkreslení jako vševidoucí oko upírající veškeré síly k jedinému cíli: rozvinout špulku příběhu až do úplného konce.

Přesto se někdy stane, že věci, které jsme dřív považovali za svaté a nedotknutelné, najednou posvátné být přestanou.

Pero je v obležení.

Můj duch slábne a síly mě opouštějí.

Proto musím povyprávět svůj vlastní příběh dřív, než ho člověk vymaže úplně.

Člověk, který tisíce let věřil mé moci, aby mi ji najednou přišel zase vzít.

Nikdo netušil, kde se v zahradách bude svatba konat, protože nikde nestálo žádné pódium ani oltář a nebylo vidět ani kněze a ženicha s nevěstou. Když se ale slunce začalo nořit za horizont, pouštěly strážce dovnitř další hosty – muže, ženy, děti, trpaslíky, trolly, elfy, obry, víly, skřítky, nymfy a další občany Lesa oblečené v tom nejslavnostnějším, co doma našli. Ti všichni se teď v davu tlačili bránami Kamelotu do zahrad.

Po smrti krále Artuše ležela kamelotská zahrada ladem, ale nový král ji vzkřísil ke starému lesku a slávě rozložitě říše divů plné barev a vůní. Teď tu byla hlava na hlavě. Masy lidí naplnily oranžerii, cestičky terasovité zahrady i trávničky rozária kolem dlouhého okrasného jezírka korunovaného mramorovou sochou krále Rhiana nořícího Excalibur do šije maskovaného Hada. Zablácené boty špinily trávu a dupaly do keřů, rozjívěné děti otrhávaly větve a krmily se šeríky, jedna obří rodinka dokonce povalila pomerančovník, ale vojáci je přesto pouštěli dál, jako by se nechumelilo, a nepřestali ani tehdy, když ze slunce zbyla už jen polovina a potom čtvrtina a vzduch prosytil nasládlý pach zpocených těl.

„Copak to nikdy neskončí?“ vrčela císařovna z Putsi a zacpala si nos, zatímco do ní naráželi spěchající lidé tak hrubě, div ji neshodili i v kabátu z husího peří do jezírka. „Putsijské řezníky, mlynáře a děvečky tu přijímají stejně jako jejich císařovnu! Navěcká a nikdyvícká šlechta nechána na pospas masám! A to po všem, co jsme pro krále Rhiana udělali? Poté co jsme spálili *prsten*? Kdo to kdy viděl – plebs na královské svatbě!“

„To proto, že tihle obyčejní lidé Rhiana na trůn *dostali*!“ vysvětlila mahadevská mahárání, aniž by odtrhla oči od horského trolla, který právě konal malou potřebu do záhonku tulipánů. „Teď když jsme spálili prsteny, má náš hlas stejnou váhu jako ten jejich.“

„Spálili jsme prsteny, abychom zachránili naše království a získali královu ochranu,“ hádala se císařovna. „Tvůj hrad byl napaden stejně jako můj a kdybys odmítla vzdát se prstenu, možná by za to tvoji synové zaplatili životem! Teď jsou všichni v bezpečí.“

„Opravdu? Jsme určitě v takovém bezpečí, když Rada království už nemůže Rhiana přehlasovat?“ rýpala mahárání. „Mojí rádčové jsou navíc přesvědčeni, že král Rhian chce sebrat moc Fabuláři.“

„Ach, zase ta povídačka o jediném skutečném králi, kterou všude rozšířili tihle Krutopřísní? I kdyby něco z těch žvástů *byla* pravda, měla by ses z toho ze všech nejvíc radovat ty sama. Fabulář pro zlá království, jako je to tvoje, nebo pro Nikdyvíce z Lesa nikdy nic dobrého neudělal, takže pokud by se jeho síly zmocnil Rhian, Zlu by to bylo jen k dobru!“ Císařovna se narovнала. „Král Rhian si zaslouží přízeň *obou* stran. Bude nám naslouchat, ať už prsten máme či ne. *On* nám vždycky dá přednost před obyčejným lidem...“

V tu chvíli císařovnu něco plesklo po tváři. Zvedla oči a uviděla buclatého chlapečka usazeného na schodech, jak se trefuje do lidí bobulemi angreštu.

„Jako dneska?“ zeptala se s kamennou tváří mahárání.

Císařovna nápadně zmlkla.

Pokud šlo o toho nevychovance s angreštem, vyřídila ho mohutným lepancem paní ředitelka, než ho usadila zpět k ostatním žákům, kteří sem v jejím doprovodu přišli až z Liščího lesa.

„Chovej se slušně, Aržune! Jinak řeknu králi Rhianovi, ať tě hodí do kobky ke svému bratrovi,“ vyplísnila ho ředitelka Brunhilda a zabavila mu municí. „Ujišťuju tě, že v jedné cele s R. J. bys nevydržel ani vteřinu! V tom klukovi není ani zbla dobrého.“

„Myslel jsem, že Rhianův brácha se jmenuje Japeth,“ pípl zkrátka Aržun.

„Už jen to jméno zní zlodušsky,“ zamumlala ředitelka, „a tak jsem mu ho zkrátila na R. J. Přišel k nám na Arbedskou kolej, protože se – podobně jako ty – nesnesl s matkou. Snažila jsem se z něho vychovat slušného chlapce a dala do toho všechno. Dokonce i jeho bratr se domníval, že se R. J. polepší, ale nakonec se poučil stejně jako já. Zlo se *nedá* převychovat.“

„Stejně nemůžu uvěřit, že jsme tady. Na královský svatbě!“ ozval se větší kluk s propadlýma očima. „Kluk jako my a najednou je králem!“

„A bere si takovou krásku!“ vydechl jeho plešatý spolužák s límcem plným lupů. „Na to nezapomeň, Emilio. Kvůli tomuhle bych se chtěl králem stát i já.“

„Já myslím, že bych to klidně mohl na krále jednou dotáhnout, co, paní ředitelko?“ zeptal se Aržun. „Nebo aspoň na prince?“

„Nakonec, proč ne?“ usmála se Brunhilda. „Všechno je teď jinak. Na většinu královských svateb obyčejní lidé nemívají přístup, ale král Rhian si váží každé duše, ať už je dobrá či zlá, klučičí či holčičí, mladá či stará. Dokud na trůně sedí on, máte všichni šanci proslavit se. Však jsem ho sama učila! Stejně jako teď vás.“

„Můžeme se s ním potkat a poprosit ho o autogram?“ zeptal se Emilio.

„Já ho chci taky vidět!“ žadonil další kluk.

„I já! I já!“ domáhali se ostatní žáci.

Ředitelka se začervenala. „Jsem si jistá, že na mě Rhian vzpomíná s láskou... Jorgene! Přestaň štípat ty víly!“

Aržun zatím z kapes vyndal poslední zbytky angreštu a namířil někam přes zábradlí.

„Nech toho!“ sykl Emilio.

„Ale když zasáhnu tu kouli kouzlogramu, všichni, co se na svatbu teď ve všech královstvích dívají, mě uvidí!“ vydechl Aržun. „Budu slavnej jako král!“

„Jakou kouli?“ zeptal se zmateně Emilio. „Kouzlogram snímá tamten štít nad zahradou. Vidíš tu růžovou mlhu tam? Ta promítá svatbu do celého Lesa.“

„Ale co je pak *tamto*?“ ukázal Aržun na něco dole.

Emilio přimhouřil oči. Mezi hosty se směrem k jezírku vznášela vodnatá bublina.

Potom ale poslední kousek slunce zmizel za obzorem a bublina zanikla v bílém oparu nad vodou.

Když se snesla noc, mlha zhoustla a převalovala se nad jezírkem jako sněhobílé vlny. Za vodou přivedl Kei pochodovým krokem kamelotské gardy na předem určená místa, i když z nich v mlze byly vidět jen ozbrojené obrysy. Na schodišti za nimi stály Alpa s Omejdou, dvě Mistrálky v kápích, a brumlaly si s očima upřenýma na Rhianovu sochu nějaká podivná zaklínadla. Socha se jako na povel začala zlatě třpytit a mramorové tváře Rhiana i Hada se rozzářily mihotavým světlem. Mlha nad zrcadlovým jezírkem se rozplynula a odhalila kouzlem zamrzlou hladinu plnou modrých a zlatých růžových lístků, z níž se rázem stalo pódium pro slavnostní akt.

Zahradami se nesla tichá hudba v podivné tónině – melodie svatebního pochodu, která ale zněla spíše jako pohřební píseň.

Potom se na ledu mihl nějaký odraz.

Svatební hosté zvedli hlavu jako jeden muž.

Obloha se rozzářila tancem souhvězdí – na temném pozadí se třpytili Lvi, kam oko dohlédlo, a měnili polohu, kdykoli hvězdy zablikaly. Nakonec se mezi nebeskými vzory objevily ještě dvě hvězdy: král a jeho nevěsta. Snegli se dolů na křídlech tisíce bílých motýlů třepotajících se na šatech nevěsty. Sofiny útlé nožky zdobily skleněné střevíčky, její štíhlou šíjí krášlil rubínový náhrdelník a tvář skrýval lehounký závoj. Její ženich měl na sobě rozevlátý hermelínový plášť se zla-

tým pásem s vykovanými lvy. U pasu se mu leskl Excalibur a kamelotská koruna mu seděla na hlavě jako ulitá. Z kluka s měděnými vlasy, jantarovou pletí a azurovými očima byl moc pěkný král Rhian...

Ale my víme příliš na to, aby nás ošálil.

„Rhian“ hrál jen roli svého bratra. Divokou kštici si nechal zastříhnout, kůži namalovat a oči přebarvit kouzlem. I jeho nevěsta jako by své štěstí jen hrála. Prázdně se usmívala a rukama svírala krále tak, jak už kdysi jiného chlapce, kterého si chtěla vzít: mladého Školníka se sněhobílou hřívou. Tehdy si myslela, že ho miluje celým svým srdcem. Teď se ale v jejích očích žádná láska nezračila. Zbyl tam jen odraz ženicha potěšeného prázdnotou Sofiina pohledu.

Mladý pár se snášel k sousoší a „Rhian“ drtil Sofi v náručí stejně, jako jeho socha drtila Hada. Blížili se k zemi, takže je ozařovalo zlaté světlo odražené od sochy. Oči celého Lesa se teď upíraly jen na ně. Král se tyčil nad svojí nevěstou, položil jí majetnicky dlaň na krk a přitáhl si ji k polibku. Dav ani nedutal, když ji políbil, a čas jako by zůstal stát. Kdybyste se na celou scénu podívali tak zblízka jako já, ucítili byste chlad Sofiiných tváří, uviděli, jak se jí třesou kolena a jak král svírá ledově rty, znechucen polibkem své nevěsty...

Jejich chodidla se dotkla zmrzlého jezírka.

Dav stále napjatě mlčel.

Potom se Rhianova socha začala otřásat, led na hladině praskat a rozpadat se na střepy, které vystřelily k obloze, zatímco skelné pódium vibrovalo pod nohama královského páru. Najednou se socha i s jezírkem vznesla až někam nahoru, takže nevěsta se ženichem stáli vysoko nad zahradami, malincí jako figurky na svatebním dortu.

Lesem se rozezněl nadšený jásot. Lidé konečně popustili uzdu nadšení, které v sobě tak dlouho dusili.

Královská svatba byla právě zahájena.

Kouzlogram přenášel každíčkou vteřinu i do těch nejzazších koutů Nekonečného lesa. Kdybyste se zaposlouchali, do-

lehlo by vám k uším nadšené provolávání slávy ze vzdálených království nesené větrem až na Kamelot.

„Rhian“ se odvrátil od své nevěsty a pod pláštěm se mu na místě, kde by měl mít srdce, rozpulsovalo zlaté světlo. Sáhl si pod hedvábí a vytáhl světelný kokon. Co se skrývalo v něm, to vím jen já: černý syčoun přestrojený za Hřívu. Královo kouzelné pero, můj takzvaný sok, který se teď zvedl ze zářící podušky jasný jako slunce a naostřený na obou stranách a svištěl noční oblohou do královy dlaně.

Z hrotu Hřívvy se sypal jiskřivý prach barvy čisté zlaté rudy a kreslil na obloze obrysy rozdováděných štěnátek, líbajících se hrdliček a srdcí prostřelených Amorovým šípem. Děti vyskakovaly z davu a natahovaly ruce k obloze ve snaze se zamilovaných kresbiček alespoň dotknout, než se rozplynou ve zlatý prach, který se jim snese do vlasů. I Sofie si překvapeně přitiskla dlaně na srdce, jako by ji rozněžnil pohled na všechny ty šťastné mladé duše. (Asi to nejjasnější znamení, že nevěsta byla stejný podvod jako ženich.)

„Rhian“ zatím promluvil z levitujícího pódia: „Fabulář zachovával v našem Lese rovnováhu. Svěřili jsme mu vyprávění příběhů, které náš svět hnaly vpřed. Aspoň do té doby, než vám napsal poslední Navěky s králem Tedrosem. Nebo spíš: se zbabělcem, podvodníkem, *hadem* Tedrosem. Ať si pero říká, co chce, on není králem! O tom jste se tvrdě poučili sami. Přesně tohle se stane, když dáme Fabuláři volnou ruku. Pokud se budeme spoléhat jen na osud, budeme zranitelní a ztratíme kontrolu nad svým životem. Osud nás přivede jen k falešným modlám. Fabulář ani osud už nejsou naší budoucností. Tou je lidská *vůle*. Jen člověk přinese slávu všem. Dnes večer se člověk stane perem. *Mojí* Hřívou. To já budu psát budoucí příběhy, odměňovat ty, kteří si odměnu zaslouží, a trestat ty, kteří se provinili. To všechno mám teď v moci já. Já a *lid!*“

Dav zaburácel, jak Hříva stoupala výš a výš a zářila jasněji než Polárka. Sofie nadšeně tleskala s davem a z jejího prázdného pohledu bylo jasné, že vůbec ničemu nerozumí.